

Comentariul poeziei Si daca... scrisa de Mihai Eminescu - a doua parte

In cea de a treia strofa spatiul cosmic domina si copleseste, prin simboluri: "norii desi se duc", "iesen luciu luna". Aceasta imagine face loc meditatiei din finalul poemului: "E ca aminte sa-mi aduc/ De tine-ntotdeauna".

In cadrul grupului verbal se constata subordonarea prin functia tranzitiva si reflexiva a limbajului poetic. Astfel, in prima strofa verbele au mai ales sens propriu: ramurile "bat", "sa te am" in minte, si "sa te apropii". Doar verbul "se cutremur" (plopilor) are sens figurat. In strofa a doua verbele au sens figurat stele "bat in lac" luminand, inseninand gandul. Verbele din ultima strofa au o mai mare capacitate de abstractizare. Se sugereaza o realitate afectiva de nuanta meditativa si filozofica gandurile rele, durerea dispar asemenea norilor desi, iubita ramanand in viata poetului in ipostaza de amintire.

"Si daca..." pune in evidenta cu ajutorul paralelismului sintactic o relatie de dependenta intre universul "real" al naturii si spatiul afectiv al umanului. Cele trei strofe repeta cu mici modificari, o structura sintactica unica in jurul propozitiei regente, redusa la un singur cuvant: "E" graviteaza universul naturii - primele doua versuri din fiecare strofa - si acela al miscarilor interioare - ultimele versuri ale fiecărei strofe, primele doua versuri detin, in raport cu regenta, functia de subiective; natura, ale carei miscari sunt construite, toate, la prezent indicativ, alcatuiesc astfel subiectul ferm al existentei universale. Urmatoarele prepozitii, cu verbul la conjunctiv, ce sugereaza miscarile sufletesti, sunt din punct de vedere sintactic, finale. Sub raportul semnificatiilor, ni se sugereaza si prin procedee sintactice faptul ca existenta naturii influenteaza starile sufletesti ale indragostitului.

Iubirea evocata de Eminescu, si in aceasta poezie, poate fi inteleasa ca ideal posibil de implinit prin sacrificiu. Poetul proiecteaza sentimentul iubirii in eternitate, pledand, ca de altfel in intreaga sa creatie, de la "De-as avea" pana la "Luceafarul" pentru spiritualizarea sentimentului. "Eminescu spunea Titu Maiorescu, cauta dragostea nu femeia.." si aceasta viziune confera poeziei "Si daca." lumina si seninatate, armonie si liniste mioritica Durerea despartirii se conjuga cu imaginea iubirii de altadata dar dispare treptat pe masura ce amintirea iubitei cuprinde intreaga fire: "E ca durerea mea s-o-mpac/ Inseninandu-mi gandul". Asadar, poetul intelege iubirea ca pe un sentiment profund, ce nu se supune unor limite de spatiu si timp, ca moment de innoabilare al spiritului si ca pe o victorie asupra mortii si a uitarii.

Minai Eminescu a invesmantat in haina nepieritoare a lirismului filozofic cantecul de iubire, inscriindu-l in patrimoniul literaturii universale ca valoare eterna. Acest lucru a fost posibil doar prin adancimea simtirii si a cugetarii poetice, prin sublimul viziunii lui artistice.